

. 258. on-line setkání skupiny Dr. Hawkinse zaměřené na vzdávání se srozumitelné v CZ a SK jazycích – 6.10.2025

. 6. října / oktobra 2025

Vítáme všechny, kteří právě sledují naše 258. on-line setkání studijní skupiny Dr. Hawkinse.

Už jen tím, že jsme dotřepali svoje kostry na toto setkání, máme šanci, že se na nás něco osmózou nalepí. Tak, jak se to děje v AA nebo v jiných dvanácti krokových skupinách. Naše setkání umožňují postupné posuny z poslouchání do momentů, kdy tzv. trkne – a to naposlouchané je uplatněno v praxi, v situacích, kterými jsme karmicky přitahováni.

Díky našemu každopondělnímu on-line setkávání se, se v naší duchovní práci nacházíme v etapě, kde důrazem není již jenom „vědět“, ale stávat se tím, co se učíme. A to s pomocí naší nepřetržité duchovní zamyšlenosti. Je to mysl, která nás dovede k nemysli. Tím se posouváme do setkání, která jsou více zaměřená na vzdávání se, nebo-li přijímání toho, co je, a – toto vzdávání – je srozumitelně podané ve slovenském či českém jazyce.

Kromě on-line pondělků pořádáme 2x ročně osobní setkání, vždy na jaře a na podzim. Podrobnosti jsou uvedeny na webu www.hawkins.support. Podzimní osobní setkání se konalo minulý víkend.

Ti posluchači, kteří se připojili nedávno, mohou načerpat poznatky z našeho archivu on-line setkání, které jsou archivovány rovněž na stejném webu (www.hawkins.support).

Odezvy odkládáme z důvodu nepřítomnosti Julia.

Ale nejprve si pustíme Požehnání od Dr. Hawkinse. Pohodlně usadte či ulehněte a začínáme.

Video s požehnáním od Dr. Hawkinse:

<https://www.hawkins.support/wp-content/uploads/2022/07/DRH-pozehnani-posluchacum-hlasite-1280x720-2000.mp4>

SUR_1. – 9 hlavních rysů duchovního přístupu CZ

V určitém období {našeho} duchovního vývoje a se souhlasem {duchovní} Vůle vznikne vnitřní rozhodnutí vážně a aktivně provozovat duchovní uvědomování si; a to kvůli němu samotnému. {Už nám nepostačuje jen hromadění duchovních informací a navštěvování seminářů, ale nyní se nasměřováváme i na jejich důsledné uplatňování v každodenním životě, ale pozor, jen tehdy, když jsme na to inspirováni. Duchovní vývoj se tím přisune jako cíl na obrazovku cílů člověka a postupně začne převládat}. Může to být doprovázené změnou životního stylu a/nebo vyhledáváním duchovních učitelů nebo skupin. Z praktického hlediska jsou hlavní rysy vážného duchovního přístupu k vnitřní duchovní práci tyto:

- . 1. Disciplína zaostření se, bez odchylek {na zapletení se se světskými vábeními a schopnost si říct "Nejdu tam".
- . 2. Ochota vzdát všechny {ostatní} touhy, a {jako i} strach Bohu {, neboť v přítomném okamžiku je každý v bezpečí}.
- . 3. Ochota snášet přechodné trápení až pokud není těžkost překlenuta {, a která i tak jednou pomine, a to i bez našeho emocionálního vkládání se do věcí, V Skutečnostech trápení není možné}.
- . 4. Stálost a bdělost {, co je soustavné věnování se věci a nepřetržitá duchovní zamyšlenost}.
- . 5. Přesun z egocentrických zájmů všedního já jako účastníka/prožívatele {věcí okolo nás a vkládání se do nich} na pozici svědka/pozorovatele {, těch věcí okolo nás bez vkládání se do nich. Je tu tedy zanechávání zadostiučinění z prožívání}.
- . 6. Ochota zanechávat posuzování a názory na to, co je pozorované {, zanechávat stanoviska a mudrování, ze kterých všední já získává energii s nesrovnalostí}.
- . 7. Ztotožňovat se s polem {tedy rámcem}, namísto ztotožňování se s obsahem pole {, tedy s obsahem}. Ego/všední já se raději míchá do obsahu}.
- . 8. Postupovat s jistotou a důvěrou, a to:
 - přijetím, že Osvícení je vaším údělem a ne cílem {, předsevzetím}, přáním anebo nadějí;
 - odmítnutím náhledu že Osvícení je ziskem
 - a porozuměním, že je to stav, který nastává následkem rozhodnutí, záměru a obětavé oddanosti, vyplývající jak i z karmy, tak i z Boží Přízně.
- . 9. Vyhybat se magickému způsobilosti a zveličování tohoto {duchovního} úsilí, nebo jeho cíle, a na místo toho se spoléhat na oddanost kvůli ní samotné.

SUR_2. Jaký je nejjednodušší postup meditování? CZ

Všechna duchovní pravda se nachází v každém duchovním konceptu; je jen potřebné

úplně pochopit *jeden jediný {duchovní} princip*, abychom porozuměli všechny a dospěli k Poznání Skutečnosti. Zvolte si jeden duchovní princip či nástroj a neúnavně ho uplatňujte, až do jeho úplného vyčerpání: ⇒ odpouštění, nebo ⇒ laskavost, uplatňovné do úplnosti, {nebo} ⇒ 3. krok z 12 krokového programu {Anonymní alkoholici, AA, {nebo} ⇒ cokoliv. Potom tento {vámi zvolený přístup} uplatňujte na každíčkou myšlenku, pocit, konání, chování, a to bez výjimky.

Stačí jeden skalpel na rozpitvání celého lidského těla a stačí jediný duchovní skalpel {, tedy jeden duchovní princip} na odseknutí se od ega. Zpočátku si to vyžaduje úsilí na překonání vrozeného odporu, ale když se ochota {to dělat} zdokonalí, a to postupným vzdáváním se, tento nástroj ožije svým vlastním životem – {tady potom} už neexistuje všední já, které by to dělalo.

Nakonec si uvědomíme, že tento nástroj je usměrňovaný něčím jiným jako osobním všedním já. Pravdu “nenajdeme”, takže je ji marné “hledat”. Božskost se odhalí sama, bez námahy {, po odstranění stanovisek}. Je to záležitost připravenosti se na to {odhalení}, a to agónií umírání všedního já a našich osobních {všedního já} plánů. Tělo je “ono”, karmická, klíčkem natahovací hračka, která si sama od sebe vykračuje svým vlastním osudem; na toto {kráčení} vůbec nikdy nepotřebovala “mne”. Jak mohla taková myšlenka vůbec vyvstat a převládat?

Duch a srdce jsou jedno. Je to srdce, které je zajedno s Bohem, ne mysl! Objevit své srdce znamená objevit Boha.

Jaký je nejjednodušší postup meditování? Myslím si, že byste měli jen sedět s mírně zvednutými a vystrčenými rukami, ne abyste přijímali, jako je to tradicí v {takzvaných} západních krajinách, ale naopak abyste vyzařovali to, co byste dali světu a lidstvu. V tichém sedu, z vystrčenými rukami, jako byste chtěli požehnat svět, se stáváte zprostředkovatelem Boha a vyzařujete bezpodmínečnou lásku. Dáváte všechno, co jste nekonečně schopní dávat. Jste vyzařovací anténou.

“Jako tvůj služebník, Ó Pane, dávám to, co jsi mi dal.”

Přitom, jak to děláte, se probudíte k tomu, za čím svět volá {o pomoc} a automaticky to vyzařujete, a najednou přijdete k poznání, kdo jste. Je to všechno beze slov. Může to {však} trvat roky, než vám to trkne. Je to jednoduché a přímočaré jako laser. Stanete se zásadním laserovým paprskem.

Pokračujete v tom a to, co lidstvo potřebuje, se vám odhalí, a to, co lidstvo ve své vlastní přirozenosti je, se vám odhalí, a nakonec i to, co je Skutečností vašeho Věčného JÁ se zaskví v Absolutní Souladné Dokonalosti.

Mysl je utichlá. Všechno existuje z titulu své vlastní podstaty a spontánně se skví {, projevuje}. Neexistuje “tu” nebo “tam”, ani subjekt a objekt, ani “já” a “ty”. Nic nezapříčiňuje nic jiné. Všechno je už {takové}, jaké je, {jaké to má být}. Není rozkouskovaností. Vše je slité v jedno.

A není nic úžasnější, jako zpětný návrat domů k svému Zdroji.

SUR_3. Postup na dosažení vysokého stavu uvědomování CZ

{Návrh 'dělání':⇒rozhodnutí ⇒videní
nevinności⇒soucit⇒odpouštění⇒láskyplnost⇒vzdání se tvrdohlavosti a myšlenek.}

. 1. V první řadě {musí ve vás existovat} neotřesitelné rozhodnutí {v originále je slovo: touha}, že cílem je dosáhnout tento stav .

. 2. {Na základě tohoto rozhodnutí} vznikne disciplína {, oddanost} účinkovat {v každodenním životě s neoblomným stále přítomným,} soustavním a všestranným ⇒ odpouštěním a ⇒ láskyplností {originál: jemností}, a to ⇒ bez výjimky {,tedy ke všemu, co schází před naše uvědomování si, i ke tchýni, i k politikům, i k ...}.

. 3. {Nevyhnutnou podmínkou je přitom, že} člověk musí mít {⇒ na základě vidění nevinności} soucit ke všemu, {tedy} i včetně sebe a {vlastních} myšlenek. {Soucit definujeme jako schopnost chápavě ⇒ vidět emocionální rozpoložení jiných, bez našeho vnoření se do jejich emocionality, a jestliže je to vhodné, naší pouhou fyzickou přítomností, případně slovy, náš chápavý přístup bezpodmínečné ohleduplnosti komunikovat. Vidět nevinność je pro Ego lépe stravitelné, když mu řekneme že: 1. Každý dělá jen to, co považuje za nejlepší a 2. Kdyby se někdo mohl chovat jinak, tak by se choval jinak.

. 4. {Kromě touhy dosáhnout vysoký stav vědomí je potřebné} být ochotným ⇒ zanechat {všechny ostatní} touhy. {S tím souvisí ⇒ vzdání se tvrdohlavosti, aby bylo po mém, jinými slovy} vzdát se své vlastní vůle, a to v každém probíhající okamžiku {Soustavnosti}.

.5. Přitom, jak se každá {tendence přivlastnit si} myšlenku, pocit, touhu, nebo skutek, {uvolňovaly} a vzdávaly Bohu, mysl se postupně utišovala.

. 6. {Tímto mysl postupně} nejprve upustila od celých příběhů a odstavců, a později i od nápadu a konceptů {, a tím se utišovala i jejich obhajoba}.

.7. Pokud člověk upustí od {autorství a} přání vlastnit tyto myšlenky {a šťourat se v nich}, přestanou se rozvíjet do takových {větších} detailů a začnou se rozpadávat {v průběhu jejich vytváření}, když jsou jen napůl vytvořené.

. 8. Nakonec bylo možné vzdát se energie, která stála za samotným procesem myšlení {a to} předtím, než se vůbec {myšlenka začala vytvářet, jak se} stala myšlenkou.

. 9. {Tato} činnost soustavného a neúnavně upřeného zaostření se, nedovolující ani co jen {jediný} okamžik odpoutání pozornosti od {průběžné} meditace, pokračovala během vykonávání běžných, {každodenních} činností.

SUR_4a. 2Postup na dosažení vysokého stavu uvědomování CZ

DRH: “ Vrhł jsem se na takový přístup, který spočívá v

neustálém upouštění od snažení cokoliv pozměnit –
⇒ v sobě, ⇒ ve světě,

⇒ jakýkoliv zážitek, ⇒ jakoukoliv myšlenku.

{ Jestliže nám toto “ ⇒ v sobě” nesedí, uvědomme si, že “sebe” “neměníme” (jang), ale “sebe” odstraňujeme (jin), a to zanecháváním skotačení s obsahem, který nabízí myšlenky svým vábením a šarmem. Bez přetvářky (úsměv přes zuby), bez viny}.

Byla to nepřetržitá “upouštěnovitost” (uvolňování, vzdávání se). Dostal jsem se do tohoto stavu a začal jsem vidět, jak mysl vytváří, a jak ego vytváří, zdánlivost vnímání o tomto světě. Jednou jsem upouštěl každický okamžik po dobu 11 dní, bez přestávky. Dělat to, si vyžaduje velkou upřenou zaostřenost. Zůstal jsem v tomto upřeném zaostření, a pokračoval jsem v upouštění každé vteřiny, každého zlomku vteřiny, až se konečně mysl zastavila a myšlenky už nevzcházely.

Znenadání se {sám od sebe} začal odvíjet jiný stav, který přesahoval stav, v kterém jsem se už nacházel – a to právě, ze všech možných lokalit, {ve značkové restauraci na bifteky} Rothman v New Yorku – ne buddhistickém klášteře, kde by člověk mohl přijít do {stavu} Satori, {stavu náhlé, ale přechodné blaženosti}. Ne, {stav} Satori je jiný... Toto bylo trvalé a nastalo samo od sebe.”

SUR_4b. Co je oddanost? CZ

“Máme v sobě vrozenou obrovskou, intenzivní, mocnou oddanost. Nemusíme ji vyvíjet, musíme jí jen znovu objevit. V našem nitru se již nachází energie takové obrovské moci že

člověk vyvolá tuto moc pro zanechání
každické připoutanosti, která mu stojí v cestě.

Ochotu to udělat {, být oddaný a ještě i prosit “jakousi, duchovní moc o něco,”} nenajdete v struktuře ego. Ego vám okamžitě dohodí nějaký svár, proč by nemělo vytrvale setrvávat ve směru, kterým jste ho {nově} nasměrovali. Takže, člověk musí nazříť hlouběji do svého nitra. V samotném vrozeném jádře lidské bytosti je duchovní moc obrovské intenzity, která vlastně dokáže uskutečnit nemožné. Ego, samo o sobě, nemůže sebe překonat. Vyžaduje si přítomnost Boha. Je to díky Boží Přízni: ...člověk překlenuje ego, ...přechází od mysli k nemysli, ...přechází od myšlení si, že obsah a lineárnost jsou vrcholnou skutečností. Je to díky Boží Přízni. Nikdo by tu nebyl {na této přednášce} a následoval takový cíl, kdyby taková Přízeň už prvně neexistovala. Proto každý z nás, kteří jsme tu dnes, je tu na základě Boží Přízně.”

SUR_5. Podstata duchovní práce CZ

Základní podstatou duchovní práce je:

⇒ zůstávat neustále zaostřený na to, co vzchází od okamžiku na okamžik, a

⇒ uvědomovat si, “co” prožívá {neexistuje “kdo”, ale je to “co”; prožívání je

neosobní}, a

⇒ {uvědomovat si,} “kde” je to prožívané.

{Jak jít na to?} Můžeme použít buď meditativní postup nebo postup nepřetržité duchovní zamyšlenosti, přičemž oba dva postupy vedou ke stejnému výsledku.

Je to přístup {, je to návod, co mám já a ty dělat}:

⇒ neustálého upouštění chtít ovládat prožívání, {mít ho pod kontrolou, usměrňovat, očekávat, litovat, procíťovat, těžit z něho zadostiučinění,} jako i

⇒ neustálého upouštění od samotného prožívání.

Potom nám někdy najednou náhle trkne, že Uvědomění, a tím i uvědomování si, je řízené jakýmsi nekonečným rysem vědomí (Věčným JÁ); to jsme možná předtím i tušili, ale jsme to vlastně nerozpoznali. Po tomto rozpoznání, uvědomování si Boží Přítomnosti se objevuje častěji.

Z této zkušenosti přichází stále větší ochota se spoléhat na tuto vnitřní Boží Přítomnost a stále méně a méně se spoléhat na všední já. Člověk se tedy zřídka
obrací na všední já, aby jednal se životními problémy, protože postupně narůstá ochota vzdát se svému Věčnému JÁ. Postupná ztráta ztotožnění se se všedním já a rostoucí ztotožňování se s Boží Přítomností – spolu s ochotou vzdát život a všechno, co s ním souvisí Boží Vůli – se stanou jasným jádrem duchovního procvičování a zážitků člověka.

Čerstvý, {hluboký a nižší úrovní vědomí ještě nepotlačený}, katastrofální zážitek je klíčovou výukovou příležitostí, která nás učí jít k samotnému jádru, k samotné podstatě {takového} zážitku, uvidět o co jde, a jednat s tímto zážitkem na úrovni přežívání v samotném energetickém poli vědomí.

Je tu ochota

vzdát se, a upustit od “chtění” změnit to,

co se stalo “tam venku”.

SUR_6a. Přijetí toho, co je! CZ

Dr Hawkins: “Co tím myslím je, že

jak právě nyní s vámi mluvím

dochází ve vědomí k upouštění jakékoliv touhy cokoliv změnit.

%

Osvětlení {v této místnosti} je takové, jaké je.

Váš hlas je takový, jaký je.

Posluchači jsou takoví, jací jsou.

Takže je tu upouštění od jakéhokoliv záměru cokoliv pozměnit na jiné, než jaké to je,

a úplně přijímat to,

že osvětlení nemusí být tak dokonalé, jak já chci,

že otázka nemusí být formulována tak, jak já chci,

že ubrus nemá takovou barvu, jakou já chci.

Takže mysl se obvykle pokouší "být nad věcmi",

věci měnit, věci vylepšovat, věci vyžehlovat.

Krabička s papírovými kapesníky by měla být {otočená} tímto směrem

ale ne, měla by být jiným směrem.

%

Takže mysl se stále snaží věci poopravit,

a když dosáhnete stav nepřetržité duchovní zamyšlenosti či meditačního stavu,

věci jsou, jak jsou,

a když někdo, {, například váš přítel} řekne, že, víte, je to konec všeho co je,

{vašeho přátelství,} řeknete, nuž tedy sbohem.

%

Susan: "Takže je to tak trochu jako přijetí {toho, co je}, že?"

Dr. Hawkins: "Správně, je to hluboké přijetí {toho, co je}, ano, ano."

SUR_6b. „No A Co?“ aneb „Naučte sa přestat myslet!“CZ

Otázka: {Při řízení,} když na mě zatroubí nějaký řidič, a to jsem přitom neudělal nic, {co by stálo, z mého stanoviska, za řeč, tak na to} stále reagují a jsem netrpělivý...

Odpověď:

Myslím si, že se musíte naučit přestat myslet!

Pod myšlenkovitostí je nekonečné ticho. {Myšlenky je možné "slyšet" jen oproti pozadí ticha, a když odstraníme myšlenky, a ztotožníme se s tím tichým pozadím, tak se ocitneme v nekonečném tichu}. Právě v tomto okamžiku jsem naladěný na

ticho. Vůbec nic se {v hlavě} neděje. Líbí se vám to? Bez {zapnutého} televizoru, bez štěkání psů, no prostě děje se nic. Co se děje v tomto prostoru {ticha}? Nic se neděje! Všechno je mírumilovné a tiché. Jste s tím v pohodě? Ano? Dobře, žijte tam {, v tom tichu}. Zůstaňte v něm. Rozpoznejte tento prostor ticha a noste ho se sebou, jako to, že jste jím. Nemyslete si, že mír a ticho jsou mimo vás; jsou ve vás.

Vězte, ticho je těsně pod povrchem myšlenkovitosti a zábavného cirkusu {okolo nás}. Zůstaňte uvnitř toho {ticha}, a cokoliv co se děje, {cokoliv vám myšlenky nabízí na přetřes, mějte za to, že} je nepodstatné. Navzájem se tam zabíjejí, a vy řeknete: “Aha, ... nuž, ano”; a kulky létají {například i okolo vás} a vy řeknete: “V pohodě. No a co?” Takže se naučíte říkat “No a co?”, nakolik to likviduje cenění si myšlení.

{Někdo vám oznámí:} “Jdu se zabít!” {A vy na to:} No a co? Co chceš po mně, abych udělal? Zavolal policajty nebo něco {udělal}?

Chápete co tím myslím?

{Potichu a jen pro sebe,}

jen si řeknete: “No a co?”

na jakoukoliv právě probíhající konverzaci, buď ve vašem nitru, nebo mimo, a žijte v tichu.

Důvod že to, co lidé říkají, mě netrápí, je, že nemám ani špetku zájmu považovat to za důležité. {Navenek} se tváříte zaujatě, ale {víte, že} není v tom “vaše kůže”. {Přitom} děláte přiměřené společenské odezvy. {Tedy, když vám někdo oznámí, že se jde zabít, řeknete:} “Jdeš se zabít? Ale co? A proč?

Nuž a tak.

Vězte, lidé, {a stejně tak i vaše ego/všední já,} vás chtějí šikanovat, hrát s vámi jejich dramata. Jestliže tuto {jejich} dramatickou hru odmítnete, můžete žít v mírumilovné tichosti a celá věc {vám bude připadat, že} je zábavná. Takže namísto toho, abyste byli netrpěliví a šli {tvrdohlavě} za svým, vězte, buďte jakoby toho svědkem. Jste jen svědkem. Z {pozadí} tichosti jste toho všeho svědkem.

Ptáci přilétají, ptáci hnízdí, přichází jaro, přichází podzim, přicházejí války, přichází mír, průvody procházejí kolem, navršují na sebe rakve; je to všechno to stejné. Jasně?

Držte se toho {, co vám povídám}. Jednoduše se držte toho, co vám říkám. Nerozebírejte anebo nerozpítvávejte to. Jen se držte toho, co jsem vám řekl. Dobře?

“Vysvětlit vzdání se? {všeho například i stárnutí.}

Přestaň se snažit {například být věčně mladým}. Můžeš se přestat snažit?

Nevzdám se. Budu bojovat, bojovat, bojovat.

Ne, {přece jen,} vzdám se.

To znamená upouštění od chtění něco změnit.

Znamená to přijetí {toho, co je}.

{Ale jen, jestliže chcete žít v soustavném míru, jinak to netřeba!}

Přijímám skutečnost, že jsem starý a škaredý, a nemůžu si pomoci!

Víním za to Boha!

Kdyby Bůh chtěl, abych vypadal jako ryba a plaval,

bylo by to tak.

Kdyby On chtěl, abych měl křídla a létal,

bylo by to tak.

Chce, abych byl starý a jaksi se potácel,

tak jsem takovým.

Tak tedy přijmi to, co je a jak jsme stvoření.

Jsme stvoření tak, že jak plynou roky, stárneme víc a víc,

a ke konci jsme stále slabší a slabší, až se nakonec prostě převalíme.

Takže {, pokud chceme žít v soustavném klidu} musíme přijat, že je to prostě tak, jak je.

Přijetí znamená upuštění od tvrdohlavosti.

A člověk se může modlit za {Boží} Přízeň.

%

Modlím se za Přízeň, Tvoji Přízeň, Ó, Pane,

pomocí které mohu přijmout Tvoji Boží Vůli.

Amen!

%

Musí ti trknout, že Bůh nebude měnit celé lidstvo, jen aby tě potěšil.

Takže přijmeš společný osud bytí člověkem.

Všichni jsme smrtelní, a lidé, a

jestliže

Bůh

by to byl

chtěl jinak,

bylo by to jinak.”

SUR_8. Co znamená ‘vzdání se’ z hlediska posledních metrů finiše před osvětlením? CZ

“V čem to vlastně spočívá je ⇒ být v upřeném (neustálém) střehu, ⇒ vytrvale v něm zůstávat (...) Jednou nastane čas, kdy to znamená vykonávat jakýkoliv postup, který děláte, bez výjimky a soustavně, (...) čas začít to brát doopravdy velmi vážně. V tom bodu – řekněme, že používáte postup, který jsem já nejvíc používal – je to vzdávání a upouštění od všeho v okamžiku vzcházení. Takže to, co vzchází ve vědomí, je jako vlna, trvající jakoby jednu tisícinu vteřiny; přichází, vrcholí, a potom opadá. A tato upouštěnovitost (to uvolňování) je na jejím vrcholu. Takže člověk jakoby se soustavně vznášel nad vlnami. Jinými slovy – {přitom jak} všechny tyto myšlenky začínají vzcházet, vytušujete jejich záměr, který jste už {ale} přitom uvolnili. Všechno vzdávejte Bohu. A stane se to nepřetržitým, neustálým, nonstop.

Vzpomínám si, že jsem se jednou snažil upustit od nějaké připoutanosti {k čemusi}, a 11 dní jsem seděl, a nedělal nic jiné kromě upouštění, uvolňování {této připoutanosti}. Každá myšlenka, každý pocit, každá vzpomínka – všechno, jak to vzcházelo, jsem vzdával. Víte, neboť energie za některými myšlenkami se nasbírala během mnohých {epizod} životů (...)

Takže seriózní duchovní práce spočívá – podle postupu, který já sdílím, je:

⇒ soustavná ochota upouštět od věcí, {a to už} při jejich vzcházení.

⇒ Upouštění, ochota vzdát se chtění ovládat všechno, {a to už} při vzcházení.

⇒ Ochota vzdát se: ⇒ chtění to měnit,

⇒chtění, aby bylo po mém,

⇒ odmítnutí to vzdát Bohu (...)

A vzdáním samého sebe tomu, co se dere na povrch {, jako jsou myšlenky, pocity, vyobrazení, vzpomínky, ...}, je postup, jak to nakonec jednou zmizeme. Zmizíte to tím, že si zvolíte být {, jít,} s tím a upustíte od chtění to změnit, v průběhu

toho, jak to vzchází. {Balón letící rychlosti větru nepociťuje vítr, a je, dalo by se říct, v "duševním klidu". Přivázaný balón klade větru odpor a je v nepohodě}.

Postupovat takovým způsobem znamená dělat ho {ale} nepřetržitě, stůj co stůj {, bez ohledu na to, co se děje okolo vás}, nonstop. Obvykle to člověk může dělat {jen} v nějakém časovém intervalu, ale samozřejmě, že když už jste v tom zkušenější, můžete se navrátit do tohoto nejvyššího stavu, protože víte, že vám to sebere asi hodinu k vypouštění mezitím nakupených věcí, a potom tento stav přebere {váš chod}. Ale potom jste, z pohledu světa, paralyzovaní v každodenním fungování."

"Všechno vzdávejte Bohu, nepřetržitě, včetně pocitů a událostí a myšlenek – všechno, {už} při vzcházení, vzdáváte nepřetržitě Bohu"

FRANTIŠEK:

823 slov od Františka revidovaných Julem

Přátelé, děkujeme, že máme opět příležitost být ve skupině stejně zaměřených a osmózou obdarovávat naše kamarádká těla.

To nám usnadňuje si uvědomovat, že podléháme jenom tomu, co uchováváme v mysli. A tedy jak jsme si jindy řekli, na co vrháme pohledy a komentáře, tedy na to, co chceme, ale i nechceme, to potom intenzivněji chytáme. Je na nás, kolik pozornosti věnujeme vzcházejícímu obsahu. A zde je nutno říci, že my usilujeme jít směrem, kde nemáme komentáře.

Pokročilý ví, že nic není dobré ani zlé, jsou to jenom pohledy všedního já na svět, které ho dělají takým, a tyto pohledy pocházejí z nevědomosti, čili z nedostatku duchovního vývoje nebo uvědomování. Tedy, když jsme se všemi myšlenkami v pokoji a v tichu, tak věci ve světě jsou také v pokoji a v tichu. Záleží na tom, kde libovolně uděláme čáru rozdělující dobro od zla, která definuje naši dualitu. Zde je nutné si odkrýt, že všechny názory či stanoviska jsme nakúpili od svých rodičů, sourozenců, učitelů a jiných, kteří nás vychovali, jak nejlépe uměli v této a také v předcházejících epizodách života. Upouštíme od stanovisek, co nás vede směrem k pokoji a tichu. Důvodem, proč všední já dělá věci, je zadostiučinění a zisk, ze kterých získává čili džůsuje energii. Každá emoce a pocit jsou sami o sobě jejich vlastní odměnou. Naše ego, naše všední já, náš macík, chce soustavně zakoušet, a v žádném případě nechce mít pokoj a ticho.

Jak na to?

Musí v nás existovat neotřesitelné rozhodnutí ten pokoj mít. Pak musíme vidět nevinnost ve všech a ve všem, a ta nám umožní být láskyplnými, být soucitnými, být nehodnocujícími odpouštějícími. Jediným účinným způsobem vymotání se z cirkusu světa

je pokorné uznání si vlastních nedostatků a nevědomostí, které nám umožní mít ochotu vzdát se své tvrdohlavosti, čímž v sobě otevíráme prostor Duchovní Vůli Já-Bytí, tedy nekonečné, neohraničené VěčnéJá, jakkoliv to nazveme. Každý, tedy i já, dělá vždy to nejlepší, co umí a čeho je schopný. Jinak řečeno, tímto vlastně uznáváme neohraničené, nekonečné VěčnéJá, v nás i ve všech kolem nás, čili Boha, kterého pomoc se projeví tehdy, když si přiznám, že s problémy se já sám neumím vypořádat, jsem v koncích a jednoduše je vzdávám Bohu.

Nekonečné VěčnéJá nacházíme skrze jednoduchost. Vhodné je opakovat si jakoukoliv jednu opravdovou duchovní pomůcku, kterou si týdně, měsíce či i roky oddaně říkám a používám na všechno, co mne každý den potkává. Na všechno brblání mysli si preventivně říkám něco jako:

„Nuž vypočujme si, co na to ego-macík. Nech ti dobře padně, ty vykonáváš svou práci dobře, protože si tak naprogramován.“ Nakolik přirozeností ega je se do všeho štúrat. Čili když ještě sleduji světové zprávy, vnímám je jako pohádky vytvořeny pro ty, kteří chtějí ještě zakusovat svět.

Nebo si řeknu:

„0000m“

Nebo si řeknu:

„No a čo?“ „Věci sú, jako sú.“

Nebo si řeknu:

„Vykonávám potřeby přítomnosti, aniž bych si přál, aby věci byly jináč.“

Nebo si řeknu:

„Budu vědět...vidět...slyšet...poznat

Co je třeba vědět, až to bude třeba vědět“

Nebo si řeknu:

„Jsem zodpovědný za úsilí, a ne za výsledek, který pochází z tvoření a karmy, tedy je na Bohu.“

Nebo si řeknu:

„Všechn strach je mylnou představou, a já to bezpodmínečně vím, jdu skrze něj, stůj, co stůj. V absolutním, radikálním okamžiku soustavně přítomného momentu jsem vždy v bezpečí.“

Nebo si řeknu:

„Je to pravda? Je to naozaj pravda? Co mi ten pocit dělá? Jak bych se cítil bez toho pocitu? Jak bych se cítil, kdybych to viděl jináč? Mohl bych to vidět jináč? Jsem ochotný to vidět jináč? Haló, no a tedy kdy?“

Nebo si řeknu, když mi někdo něco vysvětluje:

„Je to pravda? Je to pozitivní a bezúhonné? Pozvedne mně to, když to nakoupím?“
Přece na každou myšlenku, moji i jiných, mám právo si říct: „Děkuji za pozvání, nepřijímám!“, protože neustále dávám pozor, abych v každodenním životě soustavně jednal oddaně bezúhonně.

Nebo si řeknu, když jsem něco zvorál:

„Omlouvám se, prosím odpusť mi, děkuji, mám tě v lásce.“

Opakováním výše uvedeného sami v sobě uvolňujeme prostor k zanechávání redakčních úprav a komentářů na to, co se děje kolem nás, čímž se otevíráme k možnému projevu Boží Přízně a zpřístupňujeme si postupné poznání nekonečného neohraničeného Věčné(ho)Já. Jedná se o soustavnou duchovní zamyšlenost, což vlastně může být nazváno modlitbou o Boží Přízeň, čili o přeměnu vyvolávající duchovní energii, která jakoby nabuzovala možnosti, které by nám snad jinak nepřišli na mysl v tom čase. Například o Přízeň na vzdávání našich nakúpených stanovisek, aby se situace ve vzájemném pokoji a klidu nějak rozuzlila, vykrystalizovala, či snad udrncala. Přitom dovolujeme jiným, aby byli jiní, a zároveň nedovolujeme jiným, aby měnili naše zaměření. A dospějeme k poznání, že: „Moje skutečnost je dokonalá vyrovnanost a souladná souhra.“ Tedy, karmicky se mi předkládají přesně ty životní situace, které po mém zpracování vedou ke klidu.

Závěrem ti děkujeme, Ó Pane, za tvoji Boží Přítomnost, která se projevuje jako naše existence, pokoj a ticho.

A jak Dr. Hawkins říká – Gloria in Excelsis Deo – čili Nejvyšší Sláva Bohu.

KONEC – po vyčerpání témat neoficiální části.

Bezplatné připojování se zůstává zachováno, pokud příspěvky postačují na krytí výdajů.

Družstvo Evoluce, které tyto aktivity zastřešuje, je financováno jen z darů.

Minulý týden bylo darováno 1707 Kč

Děkujeme za finanční podporu.

Nabízíme záznam celého on-line setkání:

Zvukový záznam v MP3:

https://drive.google.com/file/d/18d7jSRQ0Ut-8NRVIZxq_Hva0zu0MKUpX/view?usp=sharing